

da, Mert ō onnat soha nem jőhetne vizsgálza.

En ot a városban sok károkat törtem, Mert farkas ké-
pében sok barmokat ōrttem, Mihelt ōk meg tudják hogy
én oda mentem, Halálom énnékem ō közöttők lészzen.

Az nagy ember monda: Hallod mit beszéllek, Men-
ten menny ne várjad hogy többekűldgyelek, Akaratya el-
len útra erdének, Nagy erős útakon éjel nappal mennek.

Menésben sok idő immár hogy tőlt volna, Egy nagy
magos hegyre fel-mentenek vala, Egy nagy széles mezőn
várost meg-mutatá, Nem megyek már tovább az iffiúnak
monda.

Mert ha az határban immár én bé-megyek, Mihelt ō
nékiek abban lészzen hírek, Tudom én bizonyal engemet
meg-őlnék, Menny-el járj békével én-is vizsgálza-térek.

jeleut, kirol is az alizony gondolkodni kezd.
Hajadon leánya alizonynak szép vála, Ez gazdag Ki-
rályfi magában gondola, Im melly szép terméti magában
azt monda, Leányomat neki adom hazaságra.
Alnokságot alizony azonúl gondola, Miképpen
leányát ö neki adhatta, Nyugodalmat ada neki éltakára,
Inasát kihíva az házból ritokra.
Nagy lok hazugsággal ötet el-hitette, Hajadó leányát
ö neki igéte, Hogy ha ö kérését be-ílllyesítene, Beszédet
az alizony illyen képpen kezdé.
Mikor el-bé mentek Uraddal az kertben, Ez az kis
tömlőrske legyen te kezédben, Mihelyt annak ízelet Ura-
dra ereszted, Nehéz alom miatt ottan el-nyomatik.
Az szép leány onnan mikor el-ki megyen, Ez kirsiny
keu er-

szép helyen volt, Gyenge szép fantot mindenütt
szatván.

Drága szép nyoszolya ott az kertben vala, Szép gyen-
e fátyollal béborítva vala, Minden nap az leány abban
yugszik vala, Szép leveles fának hívős árnyékába.

Iffiu szép Argirus mihelyē meg-látá, Az ágyra borul-
án ugyan meg-vidula, Az ő szeretőjét fáradt testtel várja,
mássa csak közel nyoszolyához állá.

Afzszonytól adatot tömlőt meg szoritá, Alom hozó
ellőt Urára botsátá, Mely miatt Argirus úgy el-alutt va-
, Mint egy holt eleven ágyra borult vala.

Nem sok idő mulván az leány el-juta, Ki Páva mód-
ára ajton bé-nyomtata, Hat szép gyenge leány ő utánna
lla, ő szokott helyére menni siet vala.

Igen meleg idő az időben vala, Földig terjedt haja.

mat, Ha le-terken mond-meg tolem hahot szokat.

Az te szép szeretőd itt vala azt mondgyad, De te el
nem hadtad érette álmodat, Még tsak kétszer el-jő látnia
te hozzád, De többször el nem jő azt bizonynyal hidgyed.

Ez beszédek után buzgó ohajtással, Az leány el-méne
keserves sirással, Argirusnak szemét szokott orvossággal
Az Inas meg-kené fel-kele azonnal.

Kérdé itt valaé az én vig szerelmem, Monda hogy it
vala sirata keserven, De hogy fel nem kelél el-méne te tő
led, Illyen szókat hagyva mondanom tenéked.

Kétszer még el-jövök szeretőm látnia, De az mi tör
vényünk többé nem mutattya, Ha akkor fel nem kél sze
mélyem látnia, Nem jöhetek többé én őtet látnia.

Másod nap-is délkora' kertben jutának, Hasonlatos
képpen akkor-is járanak, Az szállásra menvén a szszony a
Inasnak, Ajándékot ada hogy enged szavának. Hal

Egy arya...
tyánktul maradt örökségen vivunk, Egy Ostor Palaton s
egy Botskoron vivunk, Ez három jószágon mi meg nem
alkhatunk.

Az Botskor Palástinak olly ereje vagyon, Hogy az ki
ezekben fel-öltözvén vagyon, Háromszor ő magát az Os-
torral sújtván, Azt mondgya ott légyek az hol én akarom.

Minden kétség nélkül azonnal ott leszen, Hogy ha
dolgaiban bátorságos leszen, Nem de nem méltó-é hara-
gudnunk ezen, Kinek egymás nélkül semmi haszna nintsen.

Közép: ő ötsénknek hagyott illy hatalmat, Valami-
kor akar minket le-szállithat, Az melly miatt vallunk sok
boszszúságokat, Lássad édes bátyám te itély igazat.

Aryafiai vadtok mit viték azt mondá, Halgassatok
reá az én mondasomra, En majdan titeket igazitlak jóra,
Az kitek érdemli annak itélem ma.

gátsája turbájában vala, Ehségét gyökérrel ő enyhíti vala,
Tellyes harmad napig el fel-jutott vala.

Drága nagy szép várat láta hegy tetején, Kinél soha
szebbet nem látott életében, Akara hogy ez vár felé közel
mennyen, Egy szép leány jöve várból eleiben.

Mindgyárt meg-isméré hogy Argirus volna, Aszszon-
nyához leány mindgyárt futott vala, Ihol jó Argirus Asz-
szonyom azt mondgya, Melly szóra az aszszony mind-
gyárt artzul tsapá.

Vallyon s'ki hinné el mit hazudtz előttem, Tsak ál-
modban láttad azt inkább el-hittem, Más szolgálója is ez
hiren ki futa, Látá meg-isméré örömmel meg-tére.

Aszszonyom szeretőd ihol jó így szólla, Annál-is
szörnyebben aszszony artzul tsapá, Harmadik futamék
az is őt meg-látá, Aszszonyhoz bé-ménc ilyen szókac
szólla:

Az te

enez ne lenne, Tsak rövid betzeddel minden ember értse.

TERTIA PARS.

Fiat meg-őlelé házában bé-vivé, Minden szerentséjét né-
ki meg-beszéllé, Minden fáradságát tsak semminek vélé,
z szép gyenge szűzzel játszodozni kezde.

Tsattogo szerszámok a' várban valának, Kiktől zeng
atza széllyel az városnak, Vilagos paloták ékefen ra-
ognak, Aranyastsikorgók naptól tsillagoznak.

Drága szép ékes kert ott az várban vala, Szép ékes
lyó viz a' kertben foly vala, Fénlik az közepin az Venus
emploma, Szép aranyból tsinált Belona óltára.

Sűrű szép virágok árnyékos fák között, Az Ammon
eñek kedves szép énekét, Hangos szóval mondgya Ve-
sñnak serege, Mint Angyali szép szó hallatik zengése,

lá, Másodszor-is iffiú leányt artzul tsapá.

Aszszony barátitol ugyan meg szégyenlé, De még-i
nem szólla tsak fővel tekere. Harmadszor-is iffiú leányt
artzul űté, Néki így felele tovább nem tűrheté:

Te Argirus azért fáradtálé értem, Hogy vendégim e
lőt így gyalázz meg engem, Szégyennel illeszed én Király
fejem, Mondgyad okát mostan énnékem édesem.

Az leánynak szeme könyben forog vala, Argirus-
raja úgy keféreg vala, Szép ékes beszéddel néki így szó
vala, Majd meg-mondom okát szivem halgass reá.

Atyámat anyámat éretted el-hadtam, Gazdag orsz
gomtól nagy meszsze távoztam, Az te szerelmedért nag
meszsze bujdoztam, Veszedelmes helyen nagy sokat fo
gottam.

Mikor már házadhoz közel jöttem volna, Három
szép szűz leány előmben jött vala, Kik felőlem néked
hi